

עבודת השם

פירוש "פנחס"

היה פלא פלאים איך מסר את נפשו למען שהוא לא היה חייב ולא היה לו בטחון ואינו הכשר למצבים הללו ועשה מעל המטל עליו ואלו אתה עשית את המטל עליך לכן אין אתה ראוי ליחס מיוחד. ע"כ בדיוק כך קרה עם פנחס שנאמר ויקום "מהעדרה" מהי עדה? קם מעדת סנהדרין שפנחס היה שופט בתוך עדת סנדרין ומסר את נפשו על קדוש ה' לקנאות את קנאתו בתפקיד שלא מטל עליו ושלא הכשר בשבילו, בשביל מה לו להתעסק עם עברנים בשביל זה יש שופטים ושופטים שיטפלו במצבים אלו. אלא זה היה פלא שעשה פנחס מעל המטל עליו ולכן אמר ה' הנני נתן לו את בריתי שלום.

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל".. (פנחס כה, י"א) ויהי כאשר בא דוד עד ראש הר הזיתים ויאמר דוד לאנשיו, בקשו לי אליל והבאתם לי, וילכו עבדי דוד לעשות את מצותו ויפגשם חושי חברו של דוד וישאלם לאמר, אנא תלכו? ויענו אותו לאמר, שלח שלחנו אדונינו המלך להביא לי אליל, וימחר חושי ויבוא אל דוד ויאמר לו, הלא תגד לי, אדוני המלך, מדוע צוית את עבדיך להביא אליך אליל? ויען דוד ויאמר, כי יביאהו הלוים, והשתחויתי אליהם, ויקרע חושי את כתנתו וירק עפר על ראשו ויקרא, האיש כמוך ישתחוה לאליל מעשה ידי אדם? ויען המלך את חושי ויאמר אתה ידעת כי גדול שמי בכל הארץ וכל שומעי שמעי יאמרו עלי, אין כדוד צדיק מושל בידת אלהים, רב חסד ומרבה להטיב, עושה צדקה ומשפט ירא ה' ובמצותיו חפץ מאוד. והיה כי ישמע העם את אחריתי הרעה, כי קם עלי בני ויהרגני ואמרו, אף שוא עבד אלהים, אין משפט ואין שופט על בן אמרתי אשתחוה לאליל וחללתי שמי, לבעבור יאמרו כל בני האדם: אכן יש אלהים שופטים בארץ.. משפטי ה' אמת צדקו יחדו... (אגדות ישראל)

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן" (פנחס כה-יא) פנחס לא נקרא כהן כי נולד לפני שחלקו הכהונה אך אחרי קנאתו את קנאת ה' זכה להיות כהן שנאמר הנני נתן לו את בריתי שלום. בזכות מסירות הנפש של פנחס שלא פחד שיהרג בידי שבט שמעון וידוע ששבט שמעון מוציאים לפעל כמו שהוציאו לפעל את נקמת בעילת דינה בת יעקב. ועוד נאמר לשבחו של פנחס שלא ידע שפלא ה' יעזר לו ומספר במדרש תנחומא שקרה לפני פנחס שני עשר נסים עז שם ונספר מקצתם שהרמח לא נשבר בבטנם של זמרי וכוזבי בת צור והעלה אותם למעלה כמו שפור באור שזה דורש המון כח ולא פרהה נשמתם מיד, כדי שפנחס לא יטמא למת. ולא טפסו שפות של דם מבטנהם שלא יטמאו את פנחס הכהן ותלה אותם על ענף העץ שכלם יראו והענף לא נשבר. שכל שבט שמעון רצה לפגוע בפנחס והמלאך עצר אותם כל זה ועוד עשה הקב"ה בשביל פנחס שחשב על שמו יתברך ובכדי להמחיש את גבורת פנחס המשיל משל ששמעתי מעשה במלך שהלך עם נער לוי מחדר המלוכה לעירה סמוכה ובדרך תקף אותם שודר. הנער הגן על המלך במסירות גדולה ונתן לו 100.000 זהובים.

בעבר כמה חרשים קרה את אותו ספור רק עם שומר הראש האישי המבחר של המלך. וחסל השומר ראש את השודרים. חשב השומר ראש בטח שנניע לארמון מחכה לי מסבות וזהבים וחיים מאשרים והנה עבר חדש חרשים וכלום לא קרה. שאל השומר את המלך ברמזים ולא הבין המלך עד שהשומר אגר אמץ ואמר למלך לנער עשית מסבה ונתת לו זהובים ואלו אני הצולתי אותך משני שודרים ולי לא נתת כלום. ענה לו המלך, יקירי זה התפקיד שלך לזה הכשרת ונועדת ובשביל זה אתה מקבל משכורת ואלו אותו נער זה

19:21	כניסת השבת
20:22	צאת השבת
19:41	שקיעה
20:53	ר. תם
5:57	הנץ

הפטרה: "דברי ירמיה"

"וידבר ה' אל משה לאמר צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועד" (פנחס כה, א"ב) בפרשיות אלו הודיע הקב"ה למשה איזה קרבנות יביאו בכל יום וביום השבת ובכל ר"ח והקרבנות של כל מועד ביצר יהיו בשעה שיבגסו לארץ ויבנה בית המקדש. ולמה נסמכה פרשת הקרבנות למותו של משה, להודיענו שכל זמן שהיה משה קים לא היו ישראל צריכים לקרבנות, שהיה די בזכותו של משה להגן עליהם במקום הקרבנות, אבל עכשו שהגיעה שעתו של משה להסתלק מן העולם, ולא ישאר מי שיגן עליהם, צוה הקב"ה למשה על הקרבנות שיגנו עליהם. שהקב"ה צוה לנו על

הקרבנות מאהבתו שאוהב אותנו, ובפרט מצוה זו של קרבן תמיד שיהיה רפואה לעונותינו. ולכן כל מי שהיה דר בירושלים לא היה בידו עון, שתמיד של שחר היה מכפר על עונות של לילה ותמיד של בין הערבים היה מכפר על עברות שעשה אדם במשך היום. ויש אומרים עוד רמז למה נסמכה פרשה זו לענן מותו של משה, שאמר הקב"ה למשה: למה אתה מבקש ממני שאמנה מנהיג על הצבור, צוה להם אתה.

משל לאשת מלך שעמדה להסתלק מן העולם. בקשה מן המלך שינהג עם בניה בטוב ולא יכאיבם בדברים קשים. אמר לה המלך וכי לי את צריכה לצות על כך. צוי על בניה שישמעו בקולי ובודאי אנהג בהם יפה. או משה כשעמד להסתלק מן העולם בקש מאת הקב"ה יפקד אל אלהי הרוחות לכל בשר וגו' שיצמיד עליהם פרנס טוב, אמר לו הקב"ה צו את בני ישראל וגו' ר"ל, וכי לי אתה צריך לבקש על כך, אמר לבניי שיחלקו לי כבוד ואל יעבדו ע"ז וממילא אנהג בהם יפה (מעם לעז)

"וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימם ושני עזרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו" (פנחס, כה"ט) כאן צוה לנו הקב"ה שמלבד קרבן התמיד שמביאים בשבת כמו שמביאים בכל יום, יש להקריב בו גם קרבן מוסף, שאחרי שמקריבים קרבן תמיד של בקר, מקריבים עוד שני כבשים עם מנחתו ונסכו, כפי שמביאים עם קרבן התמיד, וזה נקרא קרבן מוסף.

"ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח לה' (פנחס כה"ט) אחרי שצונו הכתוב אודות הקרבנות של כל יום ושל שבת ושל ר"ח מודיענו כאן דיני קרבנות המועדים. ופתח בקרבנות הפסח, שהוא היום טוב הראשון שנגזשו עליו ישראל. ובחדש הראשון שהוא חדש ניסן בארבעה עשר יום לחדש פסח לה' או יש להקריב קרבן פסח כפי ובחמשה עשר יום לחדש הזה וגו', מלבד עלת הבקר וגו'. כל זה מלבד העולה שצריכים להקריב כל יום. וביום השביעי מקרא קדש וגו', שהתר רק מלאכת אכל נפש ובאמצע חל המועד.

סיפור בהמשכים "הנס הגדול" חלק ב.

ציצור: עמנואל פילוסוב נולד בעיר לינגרד שברוסיה. אביו, אברהם, נטש את דרך התורה בהיותו צעיר לימים, ונמשך אחר הקומוניזם. הוא התרחק מאחיו היהודים, וגם את בנו, עמנואל, חנף ברוח כפרינית זו. **המשך:** עמנואל ישב ליד מטת אביו. הרופאים לא בשרו טובות. לאחר שעמנואל לחץ עליהם להפך את העולם כדי להציל את אביו, אמרו שהספוי היחיד להצילה הוא לנתחו ראש מסבך ומספן. אמו של עמנואל היתה חסרת-אונים והניחה את ההחלטה הגורלית בידי בנה. מבלי משים הכניס עמנואל את ידו לכיס בגדו, ואצבעותיו נתקלו במכתב שנתן לו ר' שמחה בעבור הרבי הר"צ. מיד לבש את מעילו והודיע לאמו כי עליו לצאת להתעצות. לבטים גדולים מלאו את לבו; לא מה זה היה לו, שעד עתה היה מלגלג על החסידים הרציים אל הרבי לבקש ברכתו, והנה הוא עומד בפתח ביתו של הרבי בעבור אותה מטרה. עם זה החליט להכנס, ומסר לידי הרבי את מכתבו של ר' שמחה. הרבי הרים את עיניו הטובות מהמכתב ושאל: "ומה מצבו עכשיו?". לעמנואל הוקל מעט, והוא ספר על הניתוח שהרופאים מבקשים לעשות. הרבי השיב שיעשו לא כדאי לעשות את הניתוח. הוא המליץ לגשת אל רופא מסים בלינגרד, המטפל בתרופות צמחוניות. עמנואל חש אכזבה. "רבי, באתי לקבל ברכה", אמר. הרבי הניד את ראשו בהסקמה ואמר: "אכן, אני מברך אותך ברפואה שלמה וקרובה, אולם טוב תעשה אם תגש אל הרופא הזה". עמנואל קבל את הדברים, ונפרד מהרבי. הרופא שהרבי המליץ עליו שמע מעמנואל על מצבו של אביו ואמר שהוא מוכן לנסות לטפל בו בצורת התרופות שלו. "הסכנה שבניתוח ראש גדולה מדי", אמר, "אין לנו מה להפסיד". מדי יום ביומו טפטפו לפיו של האב הפצוע שקווי צמחים, על-פי הוראותיו של הרופא. השנוי היה מהיר ומפתיע. כעבר כמה ימים החל הפצוע לזוז מעט במסתו. השברים החלו להתאחות, וכעבר זמן כבר היה יכול להתישב בכוחות עצמו. עבר עוד זמן והוא החל ללכת על רגליו, עד שחזר לביתו בריא ושלם. בסעודת ההודיה שערך עמנואל דבר האב בהתרגשות על ברכת הרבי שהצילה אותו. הוא ספר על חיו המנותקים מיהדות ועל החנוך הקומוניסטי שהעניק לבנו. "ברור לי כי לא התרופות הצמחוניות הן שהצילו אותי, אלא ברכת הרבי הצילה את חיי, והתרופות לא היו אלא כסות לנס הכביר", הכריז. רגע אחד השתתק, ואז הוסיף בהתרגשות: "אולם הנס הגדול של הרבי הוא, שהצילתי להחזיר את בני ואותי אל חיק האמונה היהודית"... **סוף!**

פינת ההלכות "דין ארבע רשויות בשבת" (סימן שמה)

ג. אסור מן התורה להוציא איזה דבר מרשות היחיד לרשות הרבים, או להכניס דבר מרשות הרבים לרשות היחיד, כל שעוקר מרשות אחת ומניח ברשות השנייה. וכן אם עוקר חפץ ברשות הרבים, ואחר שהעבירו ד' אמות ברשות הרבים הניחו, חייב משום מוציא. ומדברי סופרים אסור אף אם עקר ולא הניח, או הניח ולא עקר. [ילקוט יוסף שבת כרך ה עמוד קסא].

ד. בזמנינו התקינו ערוג ברב המקומות בארץ ישראל, והנהוגים לסמך על ערוג זה הנעשה בצורת הפתח, יש להם על מה שיסמוכו, ולדעת הרבה אחרונים אף לפי דעת מרן השלחן ערוך אפשר להקל בזה. וכן כתבו גאוני ירושלים, שאין לנו רשות הרבים דאורייתא, שיש אומרים שאין רשות הרבים אלא כשהולכים באותו רחוב בכל יום שש מאות אף איש, ויש אומרים שכן הוא דעת מרן השלחן ערוך (סימן שג).

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאווגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
 המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
 יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.ase@gmail.com
 כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"